

lucy clarke

NACHTZWEMMEN

Katie gelooft niet dat haar zus van een klif in Bali de dood tegemoet is gesprongen, maar wat is er dan wel gebeurd?

Over het boek

Als haar zus om het leven komt op Bali, onderneemt Katie dezelfde reis om erachter te komen wat er zich op dit paradijselijke eiland heeft afgespeeld...

Wanneer Katie hoort dat haar zus Mia zelfmoord heeft gepleegd, kan ze het eerst niet geloven. Ook al hebben ze hun leven lang een moeilijke zussenrelatie gehad, dit nieuws slaat in als een bom en breekt haar hart. Pas later vraagt ze zich af: wat deed Mia eigenlijk op Bali?

Het eiland lag niet op de route van de wereldreis die Mia ging maken na de dood van hun moeder. Wat is er gebeurd voorafgaand aan de avond dat ze van een klif viel? Om antwoord op haar vragen te krijgen, besluit Katie om in Mia's voetsporen dezelfde reis te maken, aan de hand van haar dagboek. Daarvoor zal ze haar veilige en succesvolle wereld van haar werk en verloofde moeten verlaten – om achter een schokkende waarheid over hun vader te komen. Maar pas op Bali zal ze ontdekken en volledig begrijpen wat er precies gebeurd is met Mia, en hoe het zo ver heeft kunnen komen...

Over de auteur

Lucy Clarke (1980) studeerde Engelse literatuur en heeft tijdens haar vele reizen altijd dagboeken bijgehouden. *Nachtzwemmen* is haar romandebuut. Momenteel werkt ze aan haar tweede boek.

Colofon

Oorspronkelijke titel

The Sea Sisters

© 2013 Lucy Clarke

Vertaling

Catalien en Willem van Paassen

Omslagontwerp

Sanneke Prins, Sproud Amsterdam

Omslagbeeld

Vanessa Munoz/Arcangel Images/Hollandse Hoogte

© 2013 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN paperback 978 94 005 0159 1

ISBN e-book 978 90 449 6846 0

NUR 330

De nieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe boeken van A.W. Bruna Uitgevers?

Geeft u zich dan op voor onze nieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Lucy Clarke

NACHTZWEMMEN

A.W. Bruna Fictie

1

Katie (Londen, maart)

Katie had over de zee gedroomd. Over donker, rusteloos water en kronkelige stromingen die wegtrokken terwijl ze zich op haar handen omhoogduwde. Ergens in haar appartement ging de telefoon. Ze knipperde met haar ogen en wreef ze uit. De wekker bij haar bed gaf 02.14 uur aan.

Mia, dacht ze meteen, en ze verstijfde. Haar zusje vergiste zich vast in het tijdsverschil.

Ze duwde het dekbed van zich af en gleeed uit bed, met haar nachtjapon om haar middel gedraaid. Het was kil en de vloer voelde ijskoud aan aan haar voeten. Ze liep rillend door de kamer met haar vingers als sensoren voor zich uit. Toen ze bij de deur was, tastte ze naar de klink. De scharnieren piepten toen ze de deur opentrok.

Terwijl ze door de donkere gang liep, werd het gerinkel luider. In de stille, door slaap bedekte uren van de nacht had dat geluid iets verontrustends. *Hoe laat zou het in Australië zijn? Middag misschien?*

Haar maag speelde op bij de gedachte aan de vreselijke ruzie van gisteren. Ze hadden hun woorden geslepen om elkaar pijn te doen en elkaar door de telefoon bestookt met de naam van hun moeder alsof die een granaat was. Katie was naderhand zo beklemd geweest door schuldgevoel dat ze een uur eerder van haar werk was vertrokken omdat ze zich niet kon concentreren. Nu zouden ze ten minste de kans krijgen om weer met elkaar te praten en kon ze Mia zeggen hoe erg het haar speet.

Ze was nog maar twee stappen van de telefoon verwijderd toen

ze zich realiseerde dat hij niet meer overging. Ze aarzelde een ogenblik, legde een hand tegen haar voorhoofd. Had Mia opgehangen? Had ze het gedroomd?

Toen begon het lawaai opnieuw. Het was toch niet de telefoon, maar het indringende gezoem van de intercom.

Ze zuchtte, beseffend dat het late bezoekers zouden zijn voor de handelaars die boven haar woonden. Ze boog zich naar de intercom en drukte een vinger op de spreekknop. 'Ja?'

'Dit is de politie.'

Ze verstijfde, de slaap verdween als zeemist op een zonnige dag.

'We zouden graag met Miss Katie Greene spreken.'

Haar hart klopte in haar keel. 'Dat ben ik.'

'Mogen we even binnenkomen?'

Ze deed de voordeur open en dacht: *wat? Wat is er gebeurd?* Ze deed het licht aan en knipperde tegen al dat plotselinge licht in de hal. Ze keek weg van de felle schittering en zag haar blote voeten met de roze gelakte teennagels en haar gekreukte zijden nachtjapon die tegen haar bleke dijen zat geplakt. Ze wilde een kamerjas pakken, maar in het trapportaal waren al zware voetstappen hoorbaar.

Ze deed de deur open en twee geüniformeerde politieagenten kwamen binnen.

'Miss Katie Greene?' vroeg een vrouwelijke agent. Ze had grijzend blond haar en rode wangen. Ze stond naast een mannelijke agent die zo jong was dat hij haar zoon had kunnen zijn en die zijn blik op de grond gericht hield.

'Ja.'

'Bent u alleen?'

Ze knikte.

'Bent u de zus van Mia Greene?'

Ze sloeg haar handen voor haar mond. 'Ja...'

'Het spijt ons dat we u moeten vertellen dat de politie op Bali ons heeft laten weten...'

O, god, begon ze tegen zichzelf. *O, god...*

'... dat Mia Greene dood is aangetroffen. Ze werd onder aan een klif in Umanuk gevonden. Volgens de politie is zij gevallen...'

‘Nee! Néé!’ Met een ruk draaide ze zich van hen af; gal prikte achter in haar keel. Dit kon niet waar zijn. Het was onmogelijk.

‘Miss Greene?’

Ze draaide zich niet om. Haar blik viel op het prikbord in de gang, waarop keurig uitnodigingen, een kalender en het visitekaartje van een cateraar waren geprikt. Bovenaan hing een wereldkaart. Een week voor Mia op reis ging, had Katie haar gevraagd om haar route erop aan te geven. Mia’s mond was daarop tot een glimlach gekruld, maar ze gaf toe aan Katies behoefte aan roosters en reisplannen en gaf een globale route aan die begon aan de westkust van de Verenigde Staten, en Australië, Nieuw-Zeeland, Fiji, Samoa, Vietnam en Cambodja omvatte – een eindeloze zomer besteed aan het volgen van kustlijnen. Katie had de route bijgehouden op grond van Mia’s onregelmatige communicatie-uitbarstingen en de zilveren punaise stak nu in West-Australië.

Terwijl ze naar de kaart keek, wist ze dat er iets niet klopte. Ze draaide zich weer om naar de politieagenten. ‘Waar is ze gevonden?’

‘In Umanuk,’ herhaalde de vrouwelijke agent. ‘Dat ligt op het zuidelijke puntje van Bali.’

Bali. Bali lag niet op Mia’s route. Dit was een vergissing! Ze wilde lachen, de opluchting uit haar borst laten barsten. ‘Mia zit niet op Bali. Ze zit in Australië!’

Ze zag de agenten blikken uitwisselen. De vrouw deed een pas naar voren; ze had lichtblauwe ogen en ze droeg geen make-up. ‘Ik vrees dat Mia’s paspoort vier weken geleden is gestempeld op Bali.’ Ze had een vriendelijke stem, maar er sprak een zekerheid uit die Katie ontmoedigde. ‘Miss Greene, wilt u even gaan zitten?’

Mia kon onmogelijk dood zijn. Ze was pas vierentwintig jaar. Haar kleine zusje. Het was niet te bevatten. Haar gedachten gingen alle kanten op. Ze kon de stortbak beneden horen ruisen. Ergens stond een televisie aan. Buiten liep een late feestvierder te zingen. *Zingen!*

‘En Finn?’ vroeg ze plotseling.

‘Finn?’

‘Finn Tyler. Ze reisden samen.’

De vrouwelijke agent deed haar opschrijfboekje open en keek het even door. Ze schudde haar hoofd. ‘Ik heb momenteel geen informatie over hem. Maar ik ben ervan overtuigd dat de politie op Bali contact met hem heeft opgenomen.’

‘Ik begrijp hier niets van,’ fluisterde Katie. ‘Kunt u... ik... ik moet alles weten. Vertel me alles.’

De agente beschreef de precieze tijd en locatie waarop Mia was gevonden. Ze vertelde dat de medische hulp vlug ter plekke was geweest, maar toen ze aankwamen was Mia al overleden. Ze vertelde dat haar stoffelijk overschot in het mortuarium van Sanglah op Bali lag. Ze bevestigde dat er nader onderzoek zou plaatsvinden, maar dat de Balinese politie tot dusver uitging van een tragisch ongeval.

Katie bleef al die tijd volkomen roerloos staan.

‘Wilt u dat wij namens u contact met iemand opnemen?’

Ze dacht meteen aan hun moeder. Ze gunde zichzelf een ogenblik om te fantaseren dat ze werd getroost in haar armen, voelde het zachte kasjmier van haar moeders trui tegen haar wang. ‘Nee,’ zei ze uiteindelijk tegen de agente. ‘Ik heb het liefst dat u nu weggaat. Alstublieft.’

‘Natuurlijk. Morgen neemt iemand van Buitenlandse Zaken contact met u op. Diegene zal u op de hoogte houden van de bevindingen van de Balinese politie. Ook zou ik graag nog een keer langskomen. Ik ben aangewezen als uw contactpersoon en sta klaar om al uw vragen te beantwoorden.’ De vrouw haalde een kaartje uit haar zak en legde het naast de telefoon.

De twee agenten condoleerden Katie en vertrokken.

Toen de deur met een klik dichtviel, verdween de kracht uit Katies benen en zeeg ze ineem op de koude houten vloer. Ze huilde niet. Ze drukte haar knieën met haar armen tegen haar borst om het getril tot bedaren te brengen. Waarom was Mia op Bali? Katie wist niets over dat eiland. Een paar jaar geleden was er bij een nachtclub een bomaanslag geweest, maar verder? Er waren blijkbaar kliffen, maar zij kon zich alleen de met gras begroeide kliffen van Cornwall voor de geest halen, waar Mia als kind met haar wapperende donkere haren overheen gehuppeld was.

Ze probeerde zich voor te stellen hoe Mia gevallen kon zijn. Had ze op een overhangend gedeelte gestaan en was de aarde afgekalfd? Was ze uit evenwicht gebracht door een plotselinge windvlaag? Had ze op de rand gezeten en was ze ergens door afgeleid? Het leek absurd onvoorzichtig om van een klif te vallen. Katie had zo weinig feiten te horen gekregen dat ze er niks zinnigs van kon maken. Ze besepte dat ze iemand moest bellen. Ed. Ze moest met Ed praten.

Pas bij haar derde poging lukte het haar het juiste nummer in te toetsen. Ze hoorde het geruis van een dekbed, een gemompeld ‘Hallo?’ en vervolgens stilte terwijl hij luisterde. Toen hij weer iets zei, klonk zijn stem neutraal en zei hij alleen maar: ‘Ik kom eraan.’

Het moest hem minstens tien minuten hebben gekost om van zijn appartement in Fulham naar het hare in Putney te rijden, maar achteraf herinnerde ze zich niets van dat tijdsbestek. Ze zat nog steeds op de grond in de gang, een en al kippenvel, toen de intercom zoemde. Ze stond half verdwaasd op. De vloerplanken hadden diepe rode groeven op de achterzijde van haar bovenbenen achtergelaten. Ze drukte op de knop om Ed binnen te laten.

Katie hoorde Eds bonzende voetstappen terwijl hij met twee treden tegelijk naar boven sprong, en toen stond hij voor haar deur. Ze deed open en hij stapte vooruit en sloeg zijn armen om haar heen. ‘Schat van me!’ zei hij. ‘Arme schat van me!’

Ze drukte haar gezicht in de stugge wol van zijn jas, die tegen haar koude wangen schuurde. Ze rook deodorant. Had hij deodorant opgedaan voordat hij naar haar toe ging?

‘Je bent ijskoud. We kunnen hier niet blijven staan.’ Hij leidde haar naar de woonkamer en ze ging op de rand van de crème-keurigere leren bank zitten. Alsof je op vanille-ijs zit, had Mia gezegd op de ochtend dat hij werd bezorgd.

Ed deed zijn jas uit, legde die over haar schouders en wreef met zachte cirkelbewegingen over haar rug. Toen ging hij de keuken in en hoorde ze hem de boilerkast openen en de centrale verwarming aanzetten, die moeizaam rommelend tot leven kwam. Ze hoorde het stromen van een kraan toen hij een ketel vulde, gevolgd door het openen en sluiten van laden, kastjes en de koelkast.

Hij keerde terug met een kop thee, maar haar handen bewogen niet om die aan te pakken. ‘Katie,’ zei hij, neerhurkend zodat hun ogen op gelijke hoogte waren. ‘Je bent in shock. Probeer iets te drinken. Dat helpt.’

Hij hield de thee bij haar lippen en ze nipte gehoorzaam. Ze proefde de zoete melkachtige smaak op haar tong en kreeg meteen braakneigingen. Met een hand voor haar mond haastte ze zich naar de badkamer. De jas gleed van haar schouders en viel met een zacht plofje op de grond.

Ze kokhalsde, gebogen over de wasbak. Er viel speeksel in de witte keramische bak.

Ed stond achter haar. ‘Sorry...’

Katie waste haar handen en spetterde water op haar gezicht.

‘Lieveling,’ zei hij, terwijl hij haar een blauwe handdoek gaf. ‘Wat is er gebeurd?’

Ze begroef haar gezicht erin en schudde haar hoofd. Voorzichtig trok hij de handdoek weg, pakte haar kamerjas van het haakje achter op de badkamerdeur en hielp haar armen in het zachte katoen. Hij nam haar handen in de zijne en wreef erover. ‘Zeg iets tegen me.’

Ze herhaalde de details die de politie haar had verteld. Haar stem klonk schor en ze stelde zich voor dat haar huid al zijn kleur verloren zou hebben en dat haar ogen glazig zouden zijn als ze in de badkamerspiegel zou kijken.

Toen ze teruggingen naar de woonkamer, stelde Ed dezelfde vraag waarop zij een antwoord wilde: ‘Waarom zat je zus op Bali?’

‘Ik heb geen idee.’

‘Heb je Finn al gesproken?’

‘Nog niet. Ik moet hem eigenlijk bellen.’

Haar handen trilden toen ze het nummer van Finns mobieltje intoetste. Ze drukte de telefoon tegen haar oor en luisterde hoe die maar bleef overgaan. ‘Hij neemt niet op.’

‘En zijn familie? Weet je hun nummer?’

Katie keek in haar adresboek en vond het. Het netnummer van Cornwall maakte een vage herinnering los die ze nog niet kon vastgrijpen.

Finn was de jongste van vier broers. Zijn moeder, Sue, een norse vrouw die vaak werd gepest, nam met een slaperige stem op. 'Met wie spreek ik?'

'Katie Greene.'

'Wie?'

'Katie Greene.' Ze schraapte haar keel. 'Mia's zus.'

'Mia?' herhaalde ze. En onmiddellijk daarop: 'Finn?'

'Er is een ongeluk gebeurd...'

'Finn...'

'Nee. Het gaat om Mia.' Katie aarzelde en keek naar Ed. Hij maakte met een knikje duidelijk dat ze verder moest gaan. 'De politie is hier geweest. Ze hebben me verteld dat Mia op Bali was... ergens op een klif. Ze is gevallen. Ze zeggen dat ze dood is.'

'Nee...'

Op de achtergrond hoorde ze Finns vader, een rustige zestiger die als ambtenaar bij Bosbeheer werkte. Er volgde een kort salvo van kreten, gedempt door een hand op de telefoon, waarna Sue weer aan de lijn kwam. 'Weet Finn ervan?'

'Ik neem aan van wel. Maar hij neemt zijn mobieltje niet op.'

'Dat heeft hij een paar weken geleden verloren. Hij heeft nog geen nieuwe. We hebben elkaar gemaïld. Ik heb zijn adres als je wilt...'

'Waarom waren ze op Bali?' onderbrak Katie haar.

'Bali? Finn niet.'

'Maar daar is Mia gevonden, zeiden ze. Ze had een stempel in haar paspoort...'

'Mia ging naar Bali. Finn niet.'

'Wat?' zei Katie, terwijl ze de telefoon steviger omklemde.

'Ze hadden onenigheid gehad. Sorry, ik dacht dat je dat wist.'

'Wanneer was dat?'

'Ruim een maand geleden. Finn heeft het er met Jack over gehad. Voor zover ik heb gehoord hebben ze ruzie gehad – God mag weten waarover – en nam Mia een ander ticket.'

Katies gedachten tolden in de rondte. De vriendschap tussen Mia en Finn was onwankelbaar. Ze stelde zich hen voor als kinderen: Finn met een pruik van glinsterend zeewier op zijn hoofd,

Mia dubbel van het lachen. Zij hadden zo'n zeldzame, zo'n hechte vriendschap dat ze zich niets kon voorstellen wat zo erg was dat ze erom uit elkaar zouden gaan.

Tien dagen later viel een winterzonnetje Katies slaapkamer binnen. Ze lag doodstil met haar armen plat naast haar en haar ogen gesloten, en ze zette zich schrap tegen een vage dreiging die ze zich niet goed kon herinneren. Ze knipperde met haar ogen en voor ze de kans had om zich te herinneren waarom haar oogleden zo stijf en zout aanvoelden, rolde het verdriet bij haar binnen.

Mia.

Ze rolde zich op, trok haar knieën tegen haar borst en drukte haar gebalde vuisten tegen haar mond. Ze kneep haar ogen dicht maar meteen stroomden verontrustende beelden haar gedachten binnen: Mia die geruisloos door de lucht neerviel als een steen, terwijl de wind haar donkere haren van haar gezicht blies, een snerpende gil, de klap van haar schedel op graniet.

Ze stak haar arm uit naar Ed, maar haar vingers vonden alleen de lege welving waar hij had gelegen. Ze luisterde of ze hem hoorde en ving tot haar opluchting even later het lichte getik op een toetsenbord op vanuit de woonkamer: hij schreef vast een e-mail naar zijn werk. Ze benijdde hem daarom; dat zijn wereld kon doorgaan, terwijl die van haar stil was komen te staan.

Ze wist dat ze moest gaan douchen. Het zou te gemakkelijk zijn om weg te blijven kruipen in de cocon van het dekbed, zoals ze gisteren had gedaan, toen ze pas na de lunch suf en gedesoriënteerd was opgestaan. Ze haalde diep adem en dwong zichzelf onder het dekbed vandaan te komen.

Terwijl ze naar de badkamer wankelde, kwam ze langs Mia's kamer en leek ze even in te houden bij de deur. Ze hadden dit appartement gekocht van de kleine erfenis die ze hadden gekregen na de dood van hun moeder. Iedereen stond versteld dat ze samen gingen wonen, met name Katie, die na hun bittere tienerjaren had gezworen nooit meer met Mia in één huis te zullen wonen. Maar ze was bang geweest dat als Mia haar erfdeel niet in iets duurzaam zou steken, het als zand tussen haar vingers door zou glij-

den. Katie was degene geweest die had geregeld dat ze konden gaan kijken, die met makelaars en notarissen had onderhandeld en met een kapotte paraplu door de regen had gerend om de hypotheekpapieren op tijd te ondertekenen.

Ze legde haar vingers lichtjes om de koperen deurklink en drukte erop. In de koude, bedompte lucht hing een vage jasmijngeur. Mia had haar bed onder het hoge schuifraam gezet, zodat ze bij het wakker worden de lucht kon zien. Een nappa jas, die ooit van hun moeder was geweest, lag over het voeteneind gedrapeerd. Het was een originele jarenzeventigjas met een brede, slordige kraag, en ze herinnerde zich hoe Mia er de hele winter in had rondgelopen als een verloren bloemenmeisje.

Een grenenhouten bureau naast het bed zuchtte onder de rommel: een oude stereo-installatie, niet aangesloten en stoffig, drie kartonnen dozen vol cd's, een paar wandelschoenen zonder veters, een stapel beduimelde pockets naast twee potten met penen. De foto's en tekeningen die in Mia's vorige kamers hadden gehangen, ontbraken op de slaapkamermuren en zij had niets gedaan om de kamer te versieren. Sterker nog, het was net alsof ze nooit van plan was geweest hier permanent in te trekken.

Katie was degene geweest die haar zus had overgehaald om naar Londen te verhuizen, en ze had woorden gebruikt als 'kansen' en 'carrière', terwijl die woorden nooit bij Mia hadden gepast. Mia sleet haar dagen met wandelen door de parken, of met ronddobberen in een huurroeiboot in Battersea Park, alsof ze droomde dat ze ergens anders was. Ze had vijf baantjes in evenzoveel maanden omdat ze ineens kon besluiten om buiten de stad te gaan wandelen of kamperen, met achterlating van een onder Katies deur geschoven briefje en een ingesproken bericht op het antwoordapparaat van haar werkgever. Katie probeerde haar met behulp van haar contacten uit de wervingswereld aan een vaste baan te helpen, maar Mia aan iets binden, was zoiets als een lint vastprikken op de wind.

Toen ze een paar modderige hardloopschoenen zag, herinnerde ze zich de avond dat Mia had aangekondigd dat ze zou gaan reizen. Katie was in de keuken risotto aan het maken en stond be-

hendig en netjes een ui te snijden. Ze deed de ringen in een pan toen Mia binnenkwam om onder de kraan haar bidon te vullen. Een wit koptelefoontje bungelde over de hals van haar T-shirt.

‘Ga je hardlopen?’ had Katie gevraagd, terwijl ze haar tranende ogen afdroogde met de mouw van haar vest.

‘Ja.’

‘Hoe is het met je kater?’ Toen ze ging douchen voordat ze naar haar werk ging, had Katie haar slapend op de badkamervloer aangetroffen in een jurk die ze zonder te vragen had geleend.

‘Goed,’ antwoordde ze, met haar rug naar Katie gekeerd. Ze draaide de kraan dicht en veegde haar handen af aan haar T-shirt, zodat er zilveren pareltjes vocht aan bleven hangen.

‘Wat is er met je enkel gebeurd?’

Mia keek omlaag naar de gemene rode snee die ruim twee centimeter boven haar sok uitstak. ‘Een glas gebroken op mijn werk.’

‘Wil je een pleister hebben? Ze liggen in mijn kamer.’

‘Het gaat wel.’

Katie knikte en roerde met een houten lepel door de uien, en zag hoe de scherpe witte kleur ervan zachter en glazig werd. Ze zette het vuur hoger.

Mia bleef even bij de gootsteen dralen. Ten slotte zei ze: ‘Ik heb daarstraks Finn gesproken.’

Katie keek even op; zijn naam kwam zo zelden tussen hen ter sprake.

‘We hebben besloten te gaan reizen.’

De uien begonnen te sissen maar Katie was opgehouden met roeren. ‘Ga je reizen?’

‘Ja.’

‘Hoe lang?’

Mia haalde haar schouders op. ‘Een poos. Een jaar misschien.’

‘Een jaar!’

‘Onze tickets zijn voor onbepaalde tijd geldig.’

‘Je hebt al geboekt?’

Mia knikte.

‘Wanneer heb je dat besloten?’

‘Vandaag.’

‘Vandaag?’ herhaalde Katie ongelovig. ‘Je hebt er niet eens over nagedacht!’

Mia trok een wenkbrauw op: ‘O nee?’

‘Ik dacht dat je geen geld had.’

‘Ik red me wel.’

De olie begon te knetteren en te spetteren. ‘En Finn neemt gewoon een jaar verlof? Dat zal het radiostation fijn vinden.’

‘Hij heeft ontslag genomen.’

‘Maar hij vond het een geweldige baan...’

‘Is dat zo?’ zei Mia en ze keek haar recht aan. De lucht in de keuken leek in te krimpen.

Toen pakte Mia haar bidon, drukte de oortjes in en vertrok. De pan begon te roken en Katie draaide het vuur uit. Ze voelde een hete opwelling van woede en deed drie stappen door de keuken om haar achterna te gaan, maar toen beseftte Katie, terwijl ze Mia’s voetstappen door de gang, het draaien van het slot en tot slot de dichtslaan de deur hoorde, dat het geen woede was die ze voelde – ze was zelfs niet gekwetst – maar opluchting. Mia was niet meer haar verantwoordelijkheid, maar die van Finn.

Halverwege de middag ging de telefoon. Ed keek op van achter zijn laptop; Katie schudde haar hoofd. Ze had met niemand willen praten en liet de condoleances van vrienden, onderbroken door pijnlijke verontschuldiging en geladen pauzes, opnemen door het antwoordapparaat.

Het apparaat ging met een klik aan. ‘Hallo, u spreekt met Mr Spire van het ministerie van Buitenlandse Zaken in Londen.’

Er trilde een zenuw in haar ooglid. Ed nam vlak voor de boodschap werd beëindigd de telefoon op. ‘U spreekt met Katies verloofde.’ Hij keek naar haar en zei: ‘Ja, ze is hier.’ Hij gebaarde met een knikje dat ze de telefoon moest overnemen.

Ze hield hem met gestrekte arm van zich af, alsof het een pistool was dat ze tegen haar slaap moest zetten. Mr Spire had sinds Mia’s dood al twee keer gebeld, eerst om toestemming te vragen voor de uitvoering van een autopsie en daarna om de repatriëring van Mia’s stoffelijk overschot te bespreken. Na een korte pauze perste

Katie haar lippen opeen en schraapte ze haar keel. Ze bracht de telefoon naar haar mond en zei langzaam: 'Met Katie.'

'Ik hoop dat het u schikt om even te praten?'

'Ja, hoor.' De droge, benauwde warmte van de centrale verwarming prikte achter in haar keel.

'Het Britse consulaat op Bali heeft contact opgenomen. Ze hebben meer nieuws over Mia's dood.'

Ze sloot haar ogen. 'Gaat u verder.'

'In gevallen als dat van Mia wordt soms om een toxicologisch rapport gevraagd als onderdeel van de autopsieprocedure. Ik heb een kopie ervan en daar wil ik het met u over hebben.'

'Oké.'

'De uitslagen wijzen erop dat Mia ten tijde van haar dood beneveld was. Haar bloedalcoholgehalte bedroeg 1,3 promille, wat betekent dat haar reflexen en reactiesnelheid trager dan normaal kunnen zijn geweest.' Hij aarzelde. 'En er is nog iets.'

Ze liep naar de deur van de woonkamer en greep de houten deurlijst om zich schrap te zetten.

'De Balinese politie heeft twee getuigen gesproken die zeggen dat ze Mia op de avond van haar dood hebben gezien.' Hij aarzelde en ze voelde dat iets hem dwarszat. 'Katie, het spijt me vreselijk, maar ze hebben verklaard dat Mia is gesprongen.'

De grond viel onder haar weg, haar maag kromp ineen. Ze klapte dubbel. Er gingen voetstappen door de kamer en ze voelde Eds hand op haar rug. Ze duwde hem van zich af en strekte zich. 'U denkt dat zij...' Haar stem was gespannen als een elastiek dat op het punt van knappen staat. 'Denkt u dat het zelfmoord was?'

'Op grond van de getuigenverklaringen en de autopsie is de doodsoorzaak vastgesteld op zelfmoord.'

Katie bracht haar hand naar haar voorhoofd.

'Ik begrijp dat dit ongelooflijk moeilijk moet zijn...'

'Wie zijn die getuigen?'

'Ik heb kopieën van hun verklaringen.' Ze hoorde een stoel kraken en stelde zich voor hoe hij zich over een groot bureau boog om erbij te kunnen. 'Ja, hier. Het is een stelletje van dertig dat op huwelijksreis was op Bali. Ze zeggen in hun verklaring dat ze een

avondwandeling hadden gemaakt over het lage pad langs het klif in Umanuk en stopten bij een uitkijkpunt. Dat was tegen middernacht. Een jonge vrouw, die voldoet aan Mia's signalement, kwam hen voorbij gehold en leek buitengewoon nerveus. De mannelijke getuige vroeg of ze hulp nodig had waarop Mia "nee" zou hebben geantwoord. Daarna verdween ze over wat vroeger het hoge klifpad was, dat kennelijk al jaren niet meer wordt gebruikt. Vijf à acht minuten later keken de getuigen omhoog en zagen ze Mia vlak bij de rand van het klif staan. Volgens het verslag maakten ze zich zorgen om haar, maar sprong ze voordat ze konden ingrijpen.'

'Mijn god.' Katie begon te trillen.

Mr Spire wachtte even voor hij verderging. 'Uit de sectie bleek dat het gezien de verwondingen waarschijnlijk is dat Mia voorover van het klif is gevallen, wat overeenkomt met de getuigenverklaring.' Hij weidde uit over andere details, maar Katie luisterde al niet meer. Haar gedachten waren afgedwaald naar de top van het klif.

Hij heeft ongelijk, Mia, toch? Je bent niet gesprongen. Ik weiger het te geloven. Wat ik zei toen je belde... o, god, laat wat ik zei als je blijft niet...

'Katie,' zei hij. 'We hebben geregeld dat Mia's stoffelijk overschot woensdag over een week naar het Verenigd Koninkrijk wordt gerepatriëerd.' Hij vroeg om de gegevens van de begrafenisondernemer die ze had gekozen, waarna het gesprek was afgelopen.

Ze had stekende pijn achter haar ogen en drukte met haar duim en wijsvinger op het gewelfde bot onder haar wenkbrauwen. In het appartement onder haar huilde de baby.

Ed draaide haar langzaam om zodat ze hem aankeek.

'Ze zeggen dat het zelfmoord was,' zei ze met een klein, gespannen stemmetje. 'Maar dat is niet zo.'

Hij legde zijn handen op haar schouders. 'Je zult je hier doorheen slaan, Katie.'

Maar hoe kon hij dat weten? Ze had hem niets verteld over de vreselijke ruzie die ze met Mia had gehad. Ze had hem niet verteld over de hatelijke, beschamende dingen die ze had gezegd. Ze had

hem niets verteld over de woede en pijn die al maanden tussen hen etterden. Ze had erover gezwegen omdat er in de relatie tussen twee zussen stromingen zijn die zo duister zijn en zo diep gaan dat de mensen die aan het oppervlak zwemmen er maar beter nooit achter kunnen komen wat zich onder hen afspeelt.

Ze wendde zich af van Ed en liep stilletjes naar haar kamer, waar ze met gesloten ogen op bed ging liggen en zich probeerde te concentreren op iets goeds tussen haar en Mia. Haar gedachten voerden haar terug naar de laatste keer dat ze haar had gezien, toen ze op het vliegveld met een omhelzing afscheid hadden genomen. Ze herinnerde zich hoe lenig Mia's lichaam aanvoelde, haar stevige, gespierde onderarmen en de druk van haar sleutelbeen.

Katie zou haar langer hebben vastgehouden, elk detail hebben gekoesterd als ze had geweten dat het de laatste keer was dat ze haar zus omhelsde.